

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149386272/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

har en heel Deel til Dem; men De kommer ikke for at modtage dem, og jeg kan jo ikke gjøre saadan en ung Herre Visit. For gammelt Venskabs Skyld lader De mig vel være den første, der kan fortælle Dem hjemme om Forlovelsen!»

»Hvor kan De falde paa den Tanke?» svarede Otto. »Jeg kommer i saa mange Huse, hvor der er unge Damer; skulde Hjertet have Deel deri, da saae det slemt ud. Jeg har megen Agtelse for Frøken *Sophie*, jeg taler med hende som med Dem. Det er det Hele. Jeg mærker, den kjøbenhavnske Luft har virket ind paa Dem; her i Byen skal man nu altid forlove Folk. Det kommer fra de andre Damer her i Huset. Hvor kan De troe paa slige Historier!«

Maren spøjte nu ogsaa derover, men da de skiltes ad, satte hun sig hen i Krogen, kastede det lille Forklæde op over Ansigtet og græd — maaskee, fordi hun snart skulde forlade den levende Hovedstad, hvor hun havde været sytten Gange paa Comedie, og dog ikke seet Ulvesvæiget.

»Forlovet!» gjentog *Otto* for sig selv, og han tænkte paa *Sophie*, paa Fættøren og sin egen Barndom, den stod som en tung Uveirssky paa hans Himmel. Mange Tanker gik gennem hans Sjel; han erindrede sig ogsaa hiin Julaften, da han første Gang mødte *Sophie*, da hun, som Livets Parce, rakte ham Lykkenummet. Han fik 33, hun 34; de forenedes ved Tallenes Række. Han vandt jo Stamtræet, og blev hævet til hendes Adel. Den hele Spøg fik Betydning for ham. Han gjennemlæste atter Verset, som fulgte med. Slutningen deraf vedblev at tone i hans Øre.

«— Fra denne Time her Du adlet være,
Du vil ei glemme Ridderligt og Ære!»

»O *Sophie*!» udbrød han høit, og den Flamme, som længe havde ulmet i hans Sjel, men uden at han vilde erkjende den, slog op i Lue. »*Sophie!* Dig maa jeg trykke til mit Hjerte!» Han tabte sig i Drømme. Mørke Skikkelser forstyrrede disse. »Kan hun da blive lykkelig? Kan jeg? Billedet, hun fik, hvor Lisfladen var brudt, og den tro Hund ventede forgjæves, er betydningsfuldt. Det er Forhaabningernes Opfyldelse. Jeg synker og skal aldrig vende tilbage!«

Fættørens Billede blandede sig i hans Drømme. Det fine Ansigt